

MIROSLAV
ŽAMBOCH

ZAKUTI
V OCELI

TRIFID

Miroslav Žamboch
Zakuti v oceli

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele

© Miroslav Žamboch, 2016
Cover © Jan Doležálek, 2016
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7553-175-9

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

**MIROSLAV
ŽAMBOCH**

**ZAKUTI
V OCELI**

16

ZAKUTI V OCELI

MIROSLAV
ŽAMBOCH

Stanislav Juhaňák - TRITON
Praha/Kroměříž

„Ještě jedno?“

Oter se mě sice ptal, ale současně už u číšníka jednoznačným gestem objednával další rundu. Bylo mi jasné, že až s ní skončujeme, bude mi v krvi kolovat přesně o jeden půllitr piva a panáka alkoholu víc, než na co jsem zvyklý. Vlastně mi to ale nevadilo. Oter dostal za obilí slušnou cenu a mně se vydařil obchod roku. Za ultrastabilní paměti jsem dostal cenu, kterou jsem požadoval, o tučet balíků elektrod se přede mnou zájemci téměř porvali v rámci spontánní dražby. K tomu jsem sehnal všechny potřebné náhradní díly pro opravy strojů v osadě, většinu z nich výměnou za repasované alternátory sestavené z krámů ze šrotiště. A ještě jsem část hotovosti stačil uložit do místní pobočky První globální banky. Byl jsem sám se sebou spokojený. Vzácný pocit. A příjemný.

Přinesli nám další pivo a malého prcka kříšťalově čistého alkoholu; jen řetízek bublinek prozrazoval, že to není obyčejná voda. Pití vypadalo stejně skvěle jako při první rundě, přesto jsem vytáhl ze zápěstního počítače sondu a ponořil ji do džbánu. Žádné obvyklé chemické jedy, žádná radioaktivita.

„Seš fakt opatrněj,“ poznamenal Oter pobaveně, skoro posměvačně.

„Slyšel jsem o místech, kde ti první pohár налеjí poctivý a další jsou jedovaté,“ nenechal jsem se popichovat.

Tady ale něco takového asi opravdu nehrozilo, Postolov nebyl osada ani vesnice, ale skutečné město, navíc patřící do Městské ligy, a vypadalo to, že zákony se zde opravdu dodržují.

„Kočka,“ naznačil Oter směr pohledem.

Nebyl jsem zvyklý na to, aby dívky nebo mladé ženy bez doprovodu navštěvovaly nálevny a hospody, ale musel jsem s ním souhlasit.

Nemohlo jí být víc než dvacet, měla na sobě skládanou sukni až po kotníky, viděl jsem jen tmavé kožené boty s přezkami, košili měla vypasovanou a na dva horní knoflíčky rozepnutou. To kontrastovalo s vlasy spořádané spletenými do dlouhého těžkého copu. Vlastně vypadala, jako by do třetířadé nálevny, na lepší jsme nebyli zvyklí a ani jsme nebyli ochotni utrácet za ně peníze, nepatřila.

„Jo, kočka,“ souhlasil jsem.

Věnovala mi letmý pohled, přesto to stačilo, aby mi málem zaskočilo. Možná byl delší než letmý. Míjela stůl, u kterého seděli tři muži. Jeden rozložitý, ramenatý, s obličejem poznamenaným spáleninou; druhý velký, s břichem přelévajícím se přes opasek; třetí malý s obličejem krysy.

Ten velký tlustý ji nečekaně chytil za paži a zastavil v pohybu tak prudce, až málem upadla.

V panujícím ruchu jsem neslyšel, co jí řekl, ale ona odpověděla ostrým políčkem, po kterém mu na tváři zůstala rudá stopa. Nevypadala, že by se bála.

Ramenatý se usmál a plácl ji přes zadek.

Něco na něj zavrčela, tlustoch si ji přitáhl blíž.

Už jsem se naučil, že se nemám plést do cizích záležitostí, ale když ji ten jeden svíral a druhý oplácával, nedokázal jsem si pomoci. Možná za to mohlo pivo. Nebo její pohled?

Všimli si mě, ještě než jsem dorazil k jejich stolu. Okamžik mi všichni tři, vlastně všichni čtyři včetně jí, připadali jako zmrzlé sousoší.

„Takhle se muži nechovají k dámě,“ řekl jsem. „Pusťte ji.“

Krysák se zatvářil spokojeně, Tlustoch se zasmál, Ramenatý se po mně natáhl. Byl mnohem silnější než já, ale nebyl jsem dnešní. V pátrání po součástkách a náhradních dílech na starých vrakovišťích panovala drsná konkurence, a to mě naučilo postarat se sám o sebe. Praštil jsem ho přes loket obuškem, ne delším než dvacet centimetrů, ale s hlavou naplněnou olověnými broky. Zarval, ale přesto po mně sáhl druhou rukou. Praštil jsem ho podruhé, vši silou, tentokrát do ramene, vzápětí jsem kopem povalil tloušťka snažícího se vstát ze židle.

Krysák mávl na někoho za mnou, pro jistotu jsem dupl Tlustochovi na nárt a až potom se otočil. Od vedlejšího stolu se zvedali další tři muži, všichni podezřelá individua, já v centru jejich zájmu.

Věděl jsem, že mám jedinou šanci – vzít nohy na ramena.

Vystřelil jsem dveřmi, oni za mnou. Ještě se úplně nesetmělo, na ulicích se pohybovalo víc lidí než u nás za plného dne. Okamžitě jsem zvolnil, tady se mě pronásledovat neodváží.

Opak byl pravdou.

„Tam je!“ slyšel jsem je křičet bez skrupulí.

Procházející lidé se před nimi rozestupovali a jinak si jich nikdo nevšímal. Sakra. Znovu jsem zrychlil. S tímhle jsem nepočítal, ale pořád jsem si byl jistý, že jim uteču a ztratím se. Postolov byl na to dost velký.

Pak mi někdo, asi ze sportu, podrazil nohu. Sice jsem upadl, ale vzápětí jsem byl opět na nohou. V temné uličce, do které jsem ve snaze natáhnout zkrácený náskok zahrnul, se mi tři výrostci pokusili zatarasit cestu. To už jsem ale tak nějak předvídal a bezohledně jsem mezi nimi proskočil.

V Postolově to chodilo jinak, než jsem předpokládal.

Uteču jim a schovám se někde víc ve středu města, kde je pouliční osvětlení, sídlí starosta a další bohatí lidé, změnil jsem plán.

Zazněl výstřel. Kulku jsem zabzučet neslyšel, ale zásah do stěny po mé pravé ruce byl až příliš blízko. Zrychlil jsem a cítil, jak mi dochází dech, vzápětí jsem zakopl. Možná kvůli únavě, možná protože se šerilo a v ulicích panovala téměř tma.

Další zatáčka, křižovatka.

V plicích mi hvízdalo, nohy mi těžkly a zástup mých pronásledovatelů se mi stále držel v patách. Nechápal jsem to, nevypadali na běžce. K tomu mě jen těsně minulo několik kamenů vržených ze stínů okolních domů. Konečně se přiblížila záře lamp centra města. Byl jsem v bezpečí.

Snad.

Náměstí.

Okna výstavní radnice byla temná, ale na policejní stanici se svítilo.

Díkybohu.

Proletěl jsem dveřmi a zůstal stát před železnou mříží zabraňující vstupu dovnitř budovy.

„Pronásledují mě!“ vyhrkl jsem. „Banda kriminálníků!“

Mladík za mříží v uniformě z lesknoucí se luxusně vyhlížející látky si mě přeměřil oceňujícím pohledem.

„Vaše jméno, adresu a občanské číslo,“ řekl trochu překvapivě.

„Jmenuji se Matyáš Sanders a pocházím z Křiškové!“ prakticky jsem vykřikl, protože každým okamžikem se za mnou mohli vřítit mí pronásledovatelé.

„Takže cizinec,“ opáčil mladík znuděně a ztratil o mě zájem.

Tady mi nepomohou, došlo mi. Vběhl jsem do pasti.

Rozhlédl jsem se, zda někde nenajdu únikovou cestu.

Odněkud zevnitř stanice se nesl zvuk vzrušeného rozhovoru. Mříž byla bytelná, z palec silných armovacích prutů. Při prohlížení jsem si uvědomil, že závora dveří není zajištěná.

Otevřel jsem si, nechal jsem ztumpachovělého mladíka v uniformě jeho hloupým otázkám, proklouzl dovnitř a zavřel za sebou. Naštěstí to byl typ zámku, který k zamknutí nepotřeboval klíč. Aspoň něco, získal jsem čas.

Ztratil jsem se v přítmí chodby, s minimálním zpožděním se do předsíně policejní stanice vřítily mí pronásledovatelé. Další překvapení, kriminálníci obvykle nenavštěvují policejní stanice. Schoval jsem se za roh, aby na mě nebylo vidět.

Zeředu se nesl zvuk hovoru, zezadu chaotické překřikování mých pronásledovatelů. Potřeboval jsem za každou cenu najít cestu pryč, abych mohl vzít nohy na ramena a vypadnout z Postolova domů.

Jenomže chodba vedla jen jedním směrem ke vzrušené diskusi; opatrně jsem postupoval, teď už jsem rozeznával jednotlivá slova.

„Prostě pokud jste muže požadovaných kvalit nesehnal, nemohu vám pomoci. A ve vězení nemám nikoho. Otázkou je, zda bych ho odsoudil k trestu, který je dle mého názoru srovnatelný s trestem smrti, vzhledem ke stavu vašeho stroje. Při vši úctě, kapitáne.“

Ti za mnou se zase hádali s mladíkem v uniformě, cítil jsem se jako liška lapená v noře.

Musel jsem to risknout.

„Prosím, pomozte mi,“ vpadl jsem do místnosti.

Stroze vyhlížející muž v šedivém oděvu připomínajícím uniformu bez jakýchkoliv distinkcí a označení seděl u stolu s policistou,

podle zlatem se lesknoucích nárameníků mnohem výše postaveným než mladík ve vstupní kanceláři, společnost jim dělal rozložitý, netečně se tvářící muž. Neseděl s nimi u stolu, ale stál u protějšího okna a díval se z něj ven, jako by ho hovor nezajímal. Nebyl rozložitý, byl obrovský, uvědomil jsem si na druhý pohled.

„Pronásledují mě,“ podařilo se mi ještě říct.

Policista se na mě stroze podíval. Jedno jsem mu musel přiznat, do kanceláře mu vpadl cizinec, a on nehnul ani brvou.

„Mohl bych vás nechat zavřít za neoprávněné vniknutí na policejní stanici a ohrožení náčelníka,“ prohlásil povýšeně.

„Ale oni mě pronásledují, snaží se mě zabít, střídali po mně,“ chrllil jsem.

Za sebou jsem slyšel mechanický zvuk rychle a neobratně otevíraného zámku mříže.

Věděl jsem, že pokud nezískám policejního náčelníka na svou stranu, dopadnu špatně.

„Přijeli jsme jen prodat sklizeň, hardware a nakoupit nějaké náhradní díly,“ pokračoval jsem. „Nic jiného, nepotřebujeme potíže.“

„Takže cizinec,“ opáčil policejní náčelník, povýšený postoj se změnil v neskrývané pohrdání.

Muž v šedém se po mně naopak podíval se zájmem.

Ozvalo se zaklepání na zárubeň dveří. Stál v nich rozpačitý mladý policista, za ním tísnící se dav.

„Pane náčelníku, omlouvám se, že ruším, ale mám tady řadu vážných obvinění zde proti přítomnému muži. Napadení občana s újmou na zdraví, ničení majetku, útěk bez zaplacení konzumace...“

...zatracený Oter!

„To není pravda, mám svědka!“ snažil jsem se zasáhnout ve svůj prospěch.

„Nepředpokládám, že máte tolik svědků, jako je zde přítomno poctivých občanů města!“

Náčelník opravdu cizince neměl rád. To už mi bylo jasné, že místní policie mi nepomůže.

„Říkal jste, že jste přijel nakoupit náhradní díly?“ zeptal se mě muž v šedém.

„Ano, jsem mechanik, starám se u nás o všechny stroje. Mám klientelu i v okolních osadách.“

„Hledám mechanika. Staňte se členem mé posádky, a postarám se o vás,“ naznačil krátký pohled k lidem tlačícím se do místnosti.

„To nemůžete!“ protestoval náčelník.

„Zatkněte ho,“ přikázal svému podřízenému a ukázal na mě.

Muž v šedém otevřel desky položené na stole, kterých jsem si předtím nevšiml. Stačil jsem jen přečíst nadpis:

Žoldněřská smlouva.

„A přidejte k seznamu obvinění taky pokus o znásilnění!“ ozvalo se z hloučku.

Do čela zástupu se prodrala mladá žena, kvůli které to všechno začalo.

Bez čtení jsem podepsal.

„Pane, tento muž je členem mé posádky. Zaručuji, že se dostaví k řádnému soudu, ale do doby, než bude odsouzen, ho nevydám ze své pravomoci. Přesně podle platných dohod mezi svobodnými žoldněři a městem. Děkuji za vaši pomoc a loučím se.“

Můj nový šéf zvedl z desek mnou podepsaný list; až teď jsem zjistil, že jsou to dva na sobě, jeden propisovací kopie. Kopii mi podal a originál si schoval. Opatrně jsem ho napodobil. Stále jsem netušil, zda z toho všeho uspokojivě vybruslím, zda jsem se nedostal z bláta do louže.

Policejní náčelník se snažil tvářit profesionálně, jeho vztek prozrazovala pouze rajčatová barva a nabíhající žíly na čele.

„To je vaše právo,“ potvrdil neochotně. „Vzhledem k tomu, že nejste občané tohoto města, nespadáte pod pravomoc policie,“ podíval se významně na ostatní přítomné, „a já neodpovídám za vaši bezpečnost.“

Větší náповědu bandě dát nemohl. Můj nový šéf, nebo velitel, nehnul ani brvou.

„A teď všichni opusťte policejní stanici, nebo vás dám zatknout,“ vyzval náčelník.

Poté co přítomným téměř přímo řekl, že si s námi venku mohou udělat, co uznají za vhodné, neprotestovali.

Velký muž po celou dobu lhostejně stojící u okna zamířil k odchodu, a jakmile místnost opustili mí pronásledovatelé, velitel ho

následoval. Protože jsem nevěděl, co mám udělat jiného, zařadil jsem se za ně.

Temné ústí dveří ven mi připadalo jako tlama obludy, která se mě chystá sežrat, na cestě mě doprovázely zlé pohledy náčelníka a jeho podřízeného.

Jako naschvál moc pouličních lamp nesvítilo, možná se o to už stačili postarat. Prošel jsem dveřmi, ty za mnou zaklaply se zlověstným cvaknutím, slyšel jsem zvuk otevírané špehýrky. Náčelník byl zvědavý. Alespoň nějaká lidská vlastnost mu nechyběla.

Pronásledovatelé na nás čekali prakticky hned u stanice rozmístění do nepravidelného půlkruhu. Bylo jich mnohem víc než uvnitř; zaregistroval jsem, jak si dívka z nálevny vyměňuje pár slov s Kryšákem. Ramenáč se držel v pozadí, v mizerném světle vypadal bledší než smrt, jednu ruku měl v provizorním závěsu. Dvě rány obuškem mu daly zabrat. Bylo mi jasné, že dopadnu hůř, mnohem hůř. Pokud přežiji.

Velký muž zamířil k Tlustochovi, který si ostentativně plácal do dlaně malým dřevěným obuchem. Dimenzovaným na přerážení kostí, přišlo mi. Při dokroku obr bez nápřahu ležerně vystřelil rukou vpřed a zasáhl velké nafouklé břicho. Následně využil Tlustochova zhroucení a narazil si jeho tvář na koleno. Praskání chrupavky a kostí jsme všichni slyšeli naprosto zřetelně.

Všechno se odehrálo tak rychle, že se nikdo nestačil hnout. Velký muž pokračoval v původním směru pohybu a kopem na koleno poslal k zemi dalšího muže. To už se na něj vrhli všichni z nejbližšího okolí. Netušil jsem, jak to udělal, ale nejrychlejšího z nich kolem sebe protáhl, jako by sám byl nějakým velkým válečným strojem, a znásobenou silou ho vrhl proti jeho kumpánům. O zlomek sekundy později ho jako ještě ničivější zbraň následoval.

Disponoval neskutečnou silou, rychlostí, ale sám to nemohl zvládnout. Vrhł jsem se do rvačky za ním, o spánek se mi otřela pěst, něco mě nabralo do žeber. Čelem jsem rozdrtil velký nos, strhl chlapa pod sebe, dupnul mu do obličeje, pak mě někdo srazil k zemi. Vykopl jsem proti přibližujícím se nohám, se štěstím zasáhl rozkrok a zase se překulil na nohy.

V dalším šílenství mě zastavilo až cvakání natahovaných závěrů zbraní. Všichni jsme ztuhli jako sochy.

Krysák držel v ruce automatickou zbraň, zřejmě ji předtím ukrýval pod kabátem, další ozbrojení kumpáni se ukrývali někde za ním.

„Myslím, že tohle je nejvyšší eso,“ pronesl spokojeně.

„Maximálně král,“ ozval se suchý hlas, který už jsem dokázal jednoznačně identifikovat.

Velitel držel v ruce masivní revolver a mířil jím Krysákovi na hlavu.

Byla to na pohled až zbytečně velká zbraň a přes zjevnou hmotnost ji držel naprosto nehybně.

Krysák se podíval na zbraň, zpět na žoldnéře.

Nevypadal vystrašeně.

„Takový kanón máte na slony?“

Luskl prsty, ze tmy vystoupili další muži, ti už měli zbraně připravené. Pistole, ale na nás to bohatě stačilo.

„Stejně bych řekl, že mám eso,“ vypadal Krysák spokojeně.

Ve tváři velitele se nepohnul ani sval a obrovský revolver v jeho ruce dál mířil na Krysákovu hlavu.

„Jak jsem řekl, maximálně král,“ zopakoval žoldněř.

Z temnoty se ozval zesilující šum, který jsem už nějakou dobu registroval.

Pak jsem rozeznal měkké staccato keracelových pásů, podobných těm, které používáme na nejsilnějších traktorech. Tohle ale znělo jinak. A chyběl mi rachot motoru.

Už to slyšeli všichni a otáčeli se po zvuku.

Ze tmy se vynořila obrovská temná masa, lidé před ní začali mimovolně ustupovat. Zastavila těsně za velitelem, na pancíři se rozsvítily obrysy integrovaných reflektorů, které ze tmy neomylně vytáhly Krysáka a jeho lidi. V odraženém světle jsem viděl hlavně kulometů s dokonalou mechanickou plynulostí sledující každý jejich pohyb. Masivní dlouhý kanón čněl nad námi kamsi do tmy.

Tank. Největší, jaký jsem kdy viděl. Mělo mi to dojít, když šla řeč o žoldněřích, tihle patřili mezi elitu, tankmeni.

„Máte tři sekundy na to, abyste zmizeli,“ řekl velitel stále svým typickým hlasem bez emocí. „Pak budete mrtvi. A jen pro jistotu připomínám, disponuji velmi citlivými přístroji pro noční vidění.“

Silueta Postolova se za námi postupně ztrácela v linii horizontu. Seděl jsem na předním krytu pravého pásu na deset centimetrů silné termistyrénové desce připevněné k pancíři lepidlem, sloužící jako polstrování. O kus dál jsem si přilepil úchyty pro nohy a jeden pro ruce, pro případ, že bychom museli jet terénem. Pokud by došlo na skutečně drsnou jízdu, na svém místě bych se ale ani tak neudržel. I přes brýle s těsnými bočnicemi jsem měl oči plné prachu a zadek mě přes mou měkkou podložku začínal bolet. Motor měl ale stále uspokojivý zvuk, a to bylo to nejdůležitější, alespoň pro mě.

Ohlédl jsem se a přehlédl konvoj. Jeli jsme v čele, pak následovalo dvanáct obchodních kontejnerových tahačů prostrádaných užitkovými pancéřovanými vozy s vybavením, náhradními součástkami a zásobami pohonných hmot, po stranách nás jistila rychlá vozidla se základní balistickou ochranou a formaci uzavírali tři obrněnci, každý obsazený silně ozbrojenou žoldněřskou posádkou. Ještě dále okolo konvoje kroužily terénní vozy personálu obchodníků, odhadoval jsem ale, že je jen otázkou času, než je přestane bavit kodrcání po nerovnostech a zařadí se na cestu. Ve svém výčtu jsem vynechal dva šestikolové pancéřované a současně luxusní stroje majitele karavany pana Camuvieliho a jeho dcery Nataši Camuvieli. A také osobní obrněnci dalších dvou obchodníků, kteří se ke konvoji přidali na poslední chvíli. Ty byly o něco menší, ale také disponovaly jistou palebnou silou.

K pravému boku tanku se přiblížil terénní vůz Herberta Camuvieliho, synovce pana Camuvieliho. Včera večer jsem ho porazil v partii šachu, ke které si mě vybral, protože nenašel nikoho jiného, kdo by si byl ochoten zahrát. Kupodivu ho porážka nenaštvala, právě naopak.

„To vaše sedadlo mi připadá trochu nepohodlné,“ řekl poté, co mě pozdravil posunkem.

„Je nepohodlné,“ připustil jsem.

„Pokud se vám nechce sedět na své pancéřované obludě, předsedněte si ke mně,“ hulákal na mě a připadal mi přitom naprosto spokojený. Určitě neměl oči plné písku jako já.

„Nemohu, mám hlídku,“ odpověděl jsem mu. „Dostal jsem rozkazy.“

„Jasně, taky někdy plním rozkazy!“ zakřičel.

Musel jsem obdivovat, jak bravurně a zdánlivě bez vědomé snahy udržuje od valícího se tanku konstantní vzdálenost.

„Tak tedy večer, ale kdybyste změnil názor, mávněte na mě!“

„Platí,“ rozloučil jsem se s ním.

Před námi jsem rozeznával pár terénních nerovností, které sice odpružení podvozku snadno zvládne, ale já se na ně budu muset soustředit.

Herbert Camuvieli přidal plyn a zmizel v oblacích prachu. Čekalo nás stoupání, znovu jsem se zaměřil na zvuk motoru.

Těžařské automaty, půdní procesory, traktory i všechny zemědělské i zemědělné stroje jsem opravoval jako na běžícím pásu a byl jsem v tom dobrý. Možná nejlepší v širokém okolí. Tenhle tank však byl něco naprosto jiného, kus technologie z jiného věku, hardware z minulosti.

Té noci, kdy jsem se upsal kapitánovi Oliveru Knispelovi ke službě a on mi za to zachránil život, mi tank připadal jako neporazitelné válečné monstrum. Už následujícího rána jsem však zjistil, že je to prakticky boje neschopný vrak. Ne že by přišel o staré pokročilé vojenské technologie, ale chybělo mu srdce – zdroj energie, motor. K místu šarvátky té noci dojel na poslední zbytky energie ukryté v jeho zapouzdřeném zdvojeném akumulátoru. Pochyboval jsem, že v nich zůstalo dost šťávy pro přístroje nočního vidění nebo pro obsluhu kulometů a dalších zbraní. Kapitán však mluvil dokonale přesvědčivě, a to stačilo. Vlastní motor, z mého pohledu vysoce sofistikovaná turbína vybavená nadstavbou, jejíž účel jsem ani nedokázal odhadnout, byl roztavený. Zevnitř roztavený, někdo z něj ždímal výkon, na který nebyl stavěný. Jak se to stalo, mi nikdo neřekl a já se sám neptal.

Mým prvním úkolem bylo zprovoznit motor, v prvních dnech alespoň záložní zdroj energie. Útok postolovské sebranky jsme odrazili s pomocí parního stroje, který jsem nainstaloval, zprovoznil a propojil s dobíjením akumulátoru hned následujícího dne poté, co jsem podepsal smlouvu. Byla to brutální instalace, ale energie poskytla dost, nejhorší bylo permanentně shánět tuhá paliva.

Následující měsíc jsem strávil hledáním a posléze instalací šestnáctiválcového diesellového agregátu. Součástí jeho zprovoznění

bylo množství úprav od výroby nového profilu dna pístů, přes úpravu spalování a kompletní přepracování elektroniky. Všechno kvůli tomu, aby motor poskytoval maximální výkon při minimální spotřebě. Jak moc to bylo pro kapitána důležité, jsem pochopil až poté, co jsme místo kávy pili k snídani a večeri jen slabý cikorkový odvar. Marlon, náš řidič, mi s rezignovaným pokrčením ramen vysvětlil, že všechny peníze padly na mnou požadovaný materiál. Ale ani on neprotestoval ani slovem. O pár dní později, kdy kapitán získal novou zakázku, se situace o řád zlepšila. A to ještě nebyla opravena hlaveň. To byl můj druhý hlavní úkol. I s tím jsem se postupně vypořádal, ale otázka, jak dobře, mi občas rušila klidné spaní.

Právě protože jsem byl odpovědný za zprovoznění a přestavbu motoru, naslouchal jsem teď každému podezřelému zvuku linoucímu se z útrob našeho stroje. Našeho stroje. Stačil měsíc, a můj původní život byl ten tam. Žoldnéřská smlouva, kterou jsem podepsal, neměla časové ohraničení. Skončit mohla ekonomickým vypořádáním, zraněním s následným postižením zabraňujícím výkonu služby, smrtí nebo dohodou obou stran. Ekonomické vypořádání bylo založeno na množství komplikovaných vzorců, kde převážnou většinu vstupů představovaly náklady na přijetí nového člena týmu. Nesnažil jsem se do nich proniknout, zpětně to vlastně nemělo cenu. A kapitán nevypadal na někoho, kdo by snadno propouštěl muže ze svých služeb. Možná jednou, až přijde ten správný čas, se zeptám. Teď jsem se mu cítil zavázán, zachránil mi život.

Ozvalo se zabušení na pancíř. Ještě jsem dobře neuměl používat interkom a občas jsem oslovoval lidi chybně. Na krytu levého pásu v mnohem lépe zhotoveném provizorním sedátku, nebo spíš lůžku, se vzal náš první střelec Erich Katzinski. Možná proto mě upozornil mimo okruh. V Postolově jsem s ním spolupracoval nejčastěji, protože řídicí systém palby měl na zdroj energie velmi specifické požadavky. Kapitán po něm požadoval, aby mi byl naprosto k dispozici, až jsem získal dojem, že je Katzinski z nějakého důvodu šikanován. Poté co jsme dokončili naladění systému, první střelec zmizel. Nikdo jeho nepřítomnost nekomentoval, až po třech dnech se ostatní sebrali a přinesli ho z města opilého do komatózního stavu. Po dvou dnech strávených na lůžku se pak dal dohromady

a teď, první den na cestě, vypadal nejnorněji za celou dobu, co jsem ho znal.

Postavil jsem se, abych na něj viděl přes korbu tanku. Jako obvykle měl na hlavě naraženou sepranou khaki kšiltovku, kterou nikdy neodkládal. Maximálně u ní měnil kšiltu.

„Tam, viděls?“ ukazoval mi.

Následoval jsem naznačený směr. V dálce, ve zvolna stoupající planině zvrásněné mírnými pahorky, mezi nimiž se cesta vinula, jsem zahlédl pohybující se lesklou skvrnu. Proč ji nezaregistrovaly systémy tanku? Možná ji detekovaly, jen se nikdo neobtěžoval mě o tom informovat. Vytáhl jsem vlastní dalekohled, zázrak konvenční optiky. Ani doma jsem bez něj nikam nevycházel. Najít cíl na pohybujícím se tanku bylo obtížné, ale nakonec jsem to zvládl. Akumulátor přístroje byl plně nabitý, elektrostatické pole okamžitě zformovalo kapalně čočky do příslušného tvaru a zaostřilo.

Mohl to být tupý mech, mechanoid řízený počítačem a jednoduchým programem. Podle toho, jak chytře se pohyboval, jsem ale tipoval mnohem chytřejšího bota. Takového jsem ale dosud nikdy neviděl. Velký jako kavkazský ovčák a podobně robustně stavěný. Jak se zastavil na kamenném ostrohu jednoho z pahorků a soustředěně sledoval konvoj, naháněl strach. Já byl zvyklý pouze na mechanoidy s primitivními řídicími algoritmy, nebo malé boty, kteří se občas zatoulali do naší oblasti. Po zamračeném dni a dlouhé noci je bylo obvykle možné všechny bez velkého rizika posbírat, jejich opotřebované akumulátory moc nevydržely. A většinou byli celkově k nepotřebě, z mizerných slitin, elektronika té nejnižší kvality, až se člověk divil, že vůbec fungují. Pohrobci dávné války.

Dělová věž se pootočila, i když hlavně zbraní zůstaly v cestovních polohách.

„To Rigajev, je zvědavý jako vždy,“ uklidnil mě Kaztinski a zmizel mi ze zorného pole, jak se znovu uložil na lehátko.

Ivan Beljejevič Rigajev byl další člen posádky. Když jsem se ho ptal, co vlastně dělá, dostal jsem jen vyhýbavou odpověď. Postupně jsem si o něm udělal obrázek. Byl to specialista na zajištění životních podmínek, odborník na detekci a neutralizaci škodlivých

látek všech možných druhů: chemických, mutačních a radiačních jedů. A pomocný navigátor.

Zbytek dne proběhl bez dalších vyrušení. S krátkou zastávkou na doplnění vody a pohonných hmot v obchodní stanici, která se jednoduše jmenovala Na cestě, jsme toho dne urazili slušných dvě stě dvacet kilometrů.

Po zastavení, kdy ostatní začali chystat tábor, jsem se věnoval motoru a také jsem si už poněkolkikáté prohlédl podvozok.

Šestnáctiválec po celou dobu pracoval jako hodinky, jeho provozní teplota se ustálila na spodní hranici ideálního rozsahu, jaký jsem si stanovil. Křivka točivého momentu se posunula ještě o sedmdesát otáček dolů, mohl jsem snížit standardní provozní otáčky. A reálná spotřeba paliva vůči mému prvotnímu odhadu klesla – tady jsem si nejvíc oddechl, má piplavá práce se vyplatila. Laborace s ideálním nastavením motoru byla možná díky tomu, že výkonný diesel vlastně sloužil jen k dobíjení akumulátoru. Všechny systémy tanku včetně vlastního motoru poháněla elektřina. Při ekonomickém režimu, který jsme dnes udržovali, náš akční rádius výrazně přesahoval tisíc kilometrů. A to jsme dnes ještě tankovali. Proč byl původně akumulátor spřažen s turbínou, mi nedávalo smysl, snad jen kdyby někdo požadoval nárazově abnormální výkon.

Na podvozku bylo nejvíc patrné, že celý tank je produktem technologie, o kterou jsme už dávno přišli. Vyrobený z materiálů připomínajících ocel, ale ne ze skutečné oceli, zdánlivě z jednoho kusu, kdy jedna jeho část bez zjevných spojů, ať už šroubových, nýtovaných, svařovaných či lepených, navazovala na druhou. Po celodenní práci měly být dynamické části pružení alespoň zahřáté, ale při dotyku chladily a zdály se nedotčené cestou jako vždy. Jako obvykle jsem provedl standardní kontrolu napjatosti pásů, čepů jednotlivých článků a všech kol, pojezdových, napínacích a hnacích.

Pomalou jsem začínal chápat, proč kapitán na tanku tak lpí. Pravděpodobně by v celém lidmi obyvatelném světě nedokázal získat lepší. A bylo mi jasnější, jak jsme před čtvrstoletím v poslední velké válce dokázali stroje porazit. S více takovými stroji to bylo možné.

Sepsal jsem své technické hlášení a poslal ho interkomem na velitelské stanoviště. Kapitán Knispel toho příliš nenamluvil a v době

klidu dával přednost písemným hlášením. Vlastně jsem z něj získával dojem, že se lidské komunikaci, pokud to bylo jen trochu možné, vyhýbá.

„Sandersi!“ zahulákal na mě z venku Cyr.

Celým jménem Arthur Cyr, druhý střelec a zbrojmistr, současně také největší a nejsilnější muž posádky. A k tomu dokonalá mlátička. Právě on se bez jakýchkoliv skrupulí vrhl proti Krysákovu gangu. Kdyby nakonec nedošlo k trumfování o největší palebnou kapacitu, věřil jsem, že by je dokázal zahnat na útek. Moc toho nenamluvil, ale zastal každou práci, a když někdo potřeboval, pomohl mu. Marlon, náš hlavní řidič, toho občas zneužíval. Všiml jsem si, že Cyr si to uvědomuje, ale nijak to neřeší.

„Už jdu!“ zahulákal jsem a začal se škrábat z kokpitu ven.

První týden jsem byl samá modřina a šrám, ale teď už mi úzký průřez z mého stísněného pracovního místa nedělal problém. Pochyboval jsem ale, že by se jím protáhl Cyr.

Čekal na mě venku, přes ramena přehozená segmentová těla trojnohých hlídačů. Čekala mě poslední povinnost dnešního dne – zabezpečení perimetru pro noční odpočinek. Sebral jsem předávaný náklad a trochu podklesl v kolenou. Deset hlídačích trojnožek vážilo třicet kilogramů. Cyr jich nesl dvojnásobek.

„Chci, aby se karavana utábořila v těsnější formaci, takhle nejsem schopen zaručit bezpečnost,“ zaslechl jsem strohý bezemoční hlas našeho kapitána.

Stál na druhé straně tanku, a proto jsem ho neviděl.

„Nebudete rozkazovat, kde se moji muži mají utábořit!“ druhý diskutér zněl vztekle.

Podíval jsem se na Cyra, ten lhostejně čekal, až si srovnám své břemeno a budu ho následovat. Vykoukl jsem, s kým kapitán diskutuje.

Byl to Varen Brigg, velitel osobní stráže našeho zaměstnavatele. Brigg byl velký hřmotný muž, který dokázal své muže srovnat do latě jediným pohledem. Chodil oblečený v uniformě v maskovacích barvách, nikdy neodkládal velkou automatickou pušku a na opasku měl tři granáty. Považoval jsem to za pózu.

„Pak tedy musíme konzultovat pana Camuvieliho,“ pokračoval kapitán v debatě svým typickým nezúčastněným tónem.